

Vakon belenyúl

*Salvador Dalí: Szingularitások (Singularitats),
1935 körül, olaj és kollázs fatáblán, 40,5 × 50 cm,
Gala-Salvador Dalí Alapítvány, Figueres*

Attól még nem lesz mondat a szavakból,
hogy itt van egymás mellett mindegyik,
és egytől egyig fenn hirdetik
magányuk, míg a sok puzzle-darabból

hiányzanak a képzők vagy ragok,
egy arc, egy fej, egy feltáruló ágyék,
egy kimondott és félbemaradt szándék,
ahogy az égen itt-ott már ragyog

néhány írásjel, de nem kapcsolódik
körös-körül még semmi semmihez,
hiszen csak vakon belenyúl s kivesz

egy nagy ládából mindenféle holmit
a festő, amiből harmóniát
teremthet majd, mert szótár a világ.

A közös bűn

*Salvador Dalí: A háború arca, 1940,
olaj, vászon, 64 × 79 cm, Museum
Boijmans van Beuningen, Rotterdam*

Megismétlődik minden egyes sejtben,
s ugyanúgy tódul ki a réseken
a méreg, és minden kép képtelen,
ha nem kínál a közös rettenetben

valami mást is, míg egyforma végig
a sok-sok barna, bűzös koponya,
sárrá rothadt emlékek doboza,
és az sem lesz kék, ami éppen kéklik,

mert egyszer minden kékséget kitölt
a szörnyűséges tűz, ahol elégnék
a gyilkosok, csakhogy mindenki ölt,

ki elhitte, hogy együtt majd az élet
nem lesz halálos, s hiába remél
bocsánatot, hiszen már rég nem él.

Nyitott test

*Salvador Dalí: Kenyereskosár,
1945, olaj, vászon, 33 × 38 cm,
Dalí Színház-Múzeum, Figueres*

Elmúlik majd a zűrzavaros álom,
kialszik, mint a tűz, a képzelet,
homály fedi a régi képeket,
csupán a sápadt kenyereskosáron

ragyog a fény, és megtört szív dobog
a nyitott testben, mit kosárnak fontak
egykor a párkák, de ez csak hasonlat,
vagyis a díszek, maszkok, fintorok

nem szervesülnek, és úgylis lehullnak,
s hiába választom ki azt a múltat,
amelyet mindenestül érdemes

megtartani, hiszen fel is zabálja
Isten, amit teremt, s már nem találja
saját testét: neki is vége lesz.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951): író és költő, tanár,
politikus.

